

färg och meddela den åt dessa. *Delta tyg f-r ifrån sig.* — 5) (fig.) Förorsaka rodnad i ansigtet. *Blygseln f-de hennes kinder.* [Färja.]

FÄRGAD, part. pass. af *Färja*. Brukas äfv. adjektivt, om föremål, som af naturen hafva någon annan färg än den hvita. Bildar flera sammansättningar, såsom: Gul-, Röd-, Brun-, Guld-, Kanelfärgad, m. fl.

FÄRGANDE, n. 4. Handlingen, då man färgar eller något färgas (se *Färja*, bem. 1, 2 o. 3).

FÄRGARE, m. 5. Person, som är kunnig i färgerikonsten och utöfvar den såsom yrke. — *Ss. F-handtverk, -gesäll, -lärling, -yrke.*

FÄRGBEREDNING, f. 2. Färgsoppans tillredning vid tygers &c. färgning.

FÄRGBILD, m. 3. Se *Färgspekter*.

FÄRGBILDNING, f. 2. (fys.) De olika färgernas bildning genom ljusstrålarnes brytning ell. återstudsning ifrån kroppars yta, genom ljusinterferens, ljusets böjning eller dess polarisation.

FÄRGBLANDNING, f. 2. 1) Färgers blandande med hvarandra, vid måleri och färgning. — 2) Färg, som uppkommer deraf, att olika färger blandas med hvarandra.

FÄRGBOK, f. 5. pl. — *böcker*. 1) Liten bok, hos färghandlare, innehållande prof på alla hos dem till salu varande färger. — 2) (mindre egentl.) Bok, innehållande föreskrifter om sättet, huru man skall gå till väga vid olika slags färgning.

FÄRGBORD, n. 5. (boktr.) Bord, hvarpå färgvalsen rullas, då formen i pressen för hvarje särskilt tryckning skall öfverdragas med svärta.

FÄRGBRÅDE, n. 4. Se *Palett*.

FÄRGDROG, färrjdråg, m. 3. Ämne, som begagnas till färgning och förekommer i handeln. [-drogue.]

FÄRGEK, f. 2. Amerikansk art af Ekslägtet, som gifver Quercitron. Kallas äfv. Quercitronträd. *Quercus tinctoria*.

FÄRGERI, n. 3. 1) Inrättning med tillhörande redskap, till tygers färgning. — 2) Sjelfva stället, der en sådan inrättning finnes. — 3) Konsten att färga tyger. — 4) Sjelfva arbetet dervid.

FÄRGERIKONST, f. 3. Konsten att färga tyger. — *Syn.* Färgkonst, Färgningskonst, Färgeri.

FÄRGERSKA, f. 1. (mindre brukl.) En färgares hustru eller enka efter en sådan.

FÄRGFABRIK, färrjfabrik, m. 3. Fabrik, der allehanda slags färger tillredas.

FÄRGGIFNING, f. 2. (mål., föga brukl.) Se *Kolorit*.

FÄRGGINST, färrjginnst, f. 3. En art af örtslägtet *Ginst*, hvarmed färgas gult, och hvaraf målarefärgen Schüttgelb fås. *Genista tinctoria*.

FÄRGGLANS, m. 3. sing. Glänsande färg ell. färger.

FÄRGGRÄS, n. 5. 1) (i allmänhet) Ört, som användes till färgning. — 2) (särskilt) En art af örtslägtet *Kullor*, med gula blommor, som ger en vacker gul färg. Kallas äfv. *Färgkullor*. *Anthemis tinctoria*.

FÄRGHANDEL, m. sing. Handel med allehanda slags målarfärger eller färgstoffer, som begagnas af färgare.

FÄRGHANDLARE, m. 5. En, som idkar färghandel.

FÄRGHUS, n. 5. Hus, vid ett färgeri, der sjelfva färgningen försiggår.

FÄRGHÖG, m. 2. Så kallas, i sämskarfverri, hudar, som efter torkningen blifvit lagda i en hög öfver hvarandra och blifvit betäckta med linne.

FÄRGIG, a. 2. Med färg orenad, besudlad, nersmord.

FÄRGJORD, f. 2. Jordart, som har färgande egenskap och begagnas till färgning.

FÄRGKITTEL, m. 2. pl. — *kittlar*. Stor kittel i ett färgeri, hvaruti färgstoffer kokas, för att ur dem utdraga färgen. Skrifves äfv. *Färgkittel*.

FÄRGKLAVER, färrjklavér, n. 5. (fys.) Ett slags af Castel uppfunnen inrättning, för att, medelst omvexlingen och harmonien hos färgerna, hvilka efter en viss skala äro fördelade på tangenterna af ett klaviaturinstrument, verka på känslan, liksom genom tonkonsten.

FÄRGKLINT, m. 3. (bot.) Se *Gulskära*.

FÄRGKONST, f. 3. Se *Färgerikonst*.

FÄRGKOPP, m. 2. Kopp, hvaruti af målare rifven och tillblandad färg förvaras.

FÄRGKRÖP eller **FÄRGKRYP**, n. 5. Se *Sköldlus*.

FÄRGKULLOR, f. 1. pl. Se *Färggräs*, 2.

FÄRGKYP, m. 2. Se *Kyp*.

FÄRGKÄNNARE, m. 5. En, som har erfarenhet i att bedöma målarfärger eller färgstoffer.

FÄRGLÄDA, f. 1. Liten läda, försedd med flerehanda slags saft- och andra färger, dels i musselskal, dels formade i fyrkantiga stycken, till begagnande vid färgläggning.

FÄRGLÄGGA, v. a. 2. (böjes som *Lägga*) Se *Illuminera*, 2. — *Färgläggande*, n. 4. o. *Färgläggning*, f. 2.

FÄRGLÄRA, f. 1. Läran om färgerna, deras bildning, o. s. v.

FÄRGLÖS, a. 2. 1) Utan färg. — 2) Blek. — 3) (fig.) Utan viss karakter; utan kraft, prydnad; utan utmärkande egenskap. — *Färglöshet*, f. 3. o. *Färglöst*, adv.

FÄRGMADRA, f. 1. En art af örtslägtet *Madra*, med hvars rötter ylle färgas rödt. *Asperula Tinctoria*.

FÄRGMOSSA, f. 1. En lafart, som af allmoggen begagnas till färgning. Kallas äfv. *Berg-, Sten- eller Lettmossa*. Lichen saxatilis.

FÄRGMUSSLA, f. 1. Se *Målaremussla*.

FÄRGNING, f. 2. 1) Förfarandet, arbetet, då man färgar (bem. 1 o. 2). — 2) Den färg, som blifvit påsatt ett tyg.

FÄRGNYANS, färrjnyånngs, m. 3. Se *Färgskiftning*, 2.

FÄRGPRAKT, f. 3. (poet.) Vackra, praktfulla färger. *Blommornas f.*

FÄRGPROF, n. 5. 1) Prof på målarfärg eller på en färgdrog. — 2) Prof, som anställles vid färgning, för att uttröna, om färgen är, sådan den bör vara.

FÄRGQVARN, f. 2. Handqvarn till målarfärgers rifsning.

FÄRGRIFFNING, f. 2. Målarfärgers rifsning på håll med så kallad löpare eller äfven genom färgqvarn.

FÄRGRIFFVARE, m. 5. En, som rifver färg. **FÄRGROT**, f. 3. pl. — *rötter*. Rot, som begagnas till färgning.

FÄRGRÖR, n. 5. (anat.) Benämning på rör, hvilka från blodet till öfverhuden föra färgade safter, som bestämma människobudens och djurens färg.

FÄRGSKIFTANDE, a. 1. Som skiftar färg, allt efter olika läge mot ljuset.

FÄRGSKIFTNING, f. 2. 1) En färgs förändring till utseendet, allt efter olika läge mot ljuset. — 2) Mindre betydlig afvikelse hos en färg ifrån en hufvudfärg. Äfv. *Färgnyans*.